

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: (p. g.)

Cím: Blaháné

Forrás: Magyarország

Bp.
(Hely)

1921. 9. 4
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Blahna Lujza

Idő

"1921"

Személy

Közp. nyomt. XV. sz. 22. sz.

Blaháné

a régi szép időről, a sóstói nyaralásról,
a „talygá”-ról, a „Székely lakodalom”-ról
és „az ő népszínművei”-ről

A „Magyarország” után mond köszönet,
a nyíregyháziaknak

(A Magyarország tudósítójától.) Néhány kedves sorban megírta nekünk a minap maga Blaháné, hogy majd ha hazajön: apróra elmeséli, hogy hogyan töltötte el a nyarat Sóstón, ahová Nyíregyháza város közönsége a művésznőt beinvitálta. Most azután, hogy tegnapelőtt hazaérkezett, szeretetreméltó készséggel beváltotta az ígérését és Erzsébet-körúti lakásán, — ahol fáradhatatlan nővére Mariska urasszony, meg hűséges „lánya”: a Vilma kényelmessé varázsolják a művésznő téli otthonát — derűs jókedvvel, szinte a „Cigány” Rózsijára emlékeztető pompás barnára lesült színben és ami a fődolog: makkegészségesen beszélt nyári üdüléséről:

— Nohát mondhatom, csudájól éreztem magamat mindvégig azon a remek, kedves, bájos kis helyen. Amit szemem, szám megkívánt: mindenem megvolt, csak a — kezeimre ne nézzen, mert azok is, meg az arcom is úgy lesült, hogy olyan vagyok, miní az ördög. — mondotta Blaháné és nevetve hátra-

dugta napbarnított karjait. Gyakran kijöttek Nyíregyházáról a Péchy, meg a Vay családok, meg más előkelő urak lóháton, fogaton, szinte örült a lelkem, hogy: nini, hát van még a régi jó világból valami, amit mostanában csak álmában lát az ember . . . Azután Jármý főispán, Mikecz alispán, Bencs polgármester urak, a kedves családjukkal, meg Énekes kanonok bácsi (de őt pap létére talán nem is szabadna ebbe a kedves vidám társaságba belekevernem . . .) meg még sokan mások akik esténként sűrűn felkerestek és akikkel sokszor együtt vacsoráztunk és visszaemlékeztem a régi szép időkre, amelyek de kár, hogy elmúltak . . .

— Mert több mint harmincöt éve annak, hogy utóljára itt jártam. Akkor is bent Nyíregyházán, ahová villamosan, egyszer, most is bementem. Pesten bizony nem mennék villamosra ülni, mert leloknének, de itt, mondom, bementem. Igaz, hogy elakadt az uton és másfél óráig nem mozdult el a helyéről, ami még sohase történt meg vele és bizony alig ősmertem rá a régi poros kis városkára, úgy megszépült és olyan tálkaros házak épültek benne. A városban sok szép füzet is van és nagy elevenség, meg az a főmérdek károsu kétkerekű, amilyent valamikor régen én is hoztam egyet magammal Pestre, mert nagyon megszereltem. Most is föl akartam egyre ülni, de féltem, hogy ha baj volt a villamossal, ezen meg majd elragad a ló, hát inkább csak a villamoson maradtam.

— Egyszer aztán Sóstón magyszerű ünnepélyt rendeztek a tiszteletemre. „Székely lakodalom”-nak nevezték az ünnepséget, amelyen a város apraja-nagyja részt vett gyönyörű, színes kosztümökben. A Budapesti újság is éneket és szerenádöt adott nekem (mégse

Székesfővárosi házinymonda 1920

mappal.) Azután az egész festői csoport közepére ültettek és lefényképeztek. A képet nemsokára elküldik, amit legkedvesebb emlékeim közé helyezek, amint hogy soha, de sohase felejttem el, hogy milyen kedvesek és szeretetreméltóak voltak hozzám mindazok, akiknek a vendége voltam és akik jó szívvel voltak hozzám. Nagyon boldog vagyok, hogy a „Magyarország” újtán hálás szívvel megköszönhetem a páratlan jószágukat.

— A fürdőjüknök meg jó lélekkel csinálók reklámot, mert mondhatom páratlan a gyógyító hatása és ha a világ tudomást vesz róla, világfürdő lesz belőle.

— Hát itthon mi újság? — kérdezte Blaháné — majd folytatta is mindjárt boldogan:

— Olvasom, hogy a Piros bugyelláris után a Falu rossza, meg a Sárga csikó is kell a publikumnak. Hát mondhatom, ennél nagyobb boldogság igazán nem érhetett, mint hogy megérttem a lesajnált népszínmű újjászületését. De a régi, igazi, az én népszínműveimmel Jól van ez így! Tudtam, éreztem én, hogy ez az idő elkövetkezik, csak azt nem hittem, hogy megérem. De nem is csoda, mert ezekben a népszínművekben drámát, bohóságot, notát, táncot, mindent kap a közönség, mindent, ami a magyar nép életét jeleníti. El is megyek mindegyüknek a bemutatójára, mert sírni akarok — örömmömben.

Azután újra a sóstói nyaralásáról beszélt Blaháné és boldogan mondotta, hogy alig várja a — jövő nyarat, mert a drága nyíregyháziak esztendőre is lefoglalták a nemzet csalóagányát maguknak. (p. g.)